

Dědictví a dědění

Právě jsem se dočetl v Diogénovi Laertském něco, co jsem dosud nejspíš vůbec nevěděl (a nikdy neslyšel), totiž že byl ve starém Řecku v opovržení muž, který promarnil jmění, které získal po otci. Přesně to zní (in A 1): „Tehdy byl zákon, že kdo utratí otcovské jmění, nesmí být uznán za hodna pohřbení v rodné obci.“ (A šlo tu o souvislost s Démokritem; cituji z překladu Karla Svobody, 4291, *Řečtí atomisté*, Praha 1980, str. 67.) Z tohoto „zvyku“ je zřejmé, že jmění resp. jakýkoli majetek byl považován za jakýsi závazek, případně byl spjat se závazkem, nebylo to něco, s čím si dědic mohl dělat, co by chtěl. Pochopitelně tu je možné různé pochopení, zejména je možno různým způsobem chápat ono „promarnění“ majetku. Jde také o to, zda někdo promarní majetek po otci (tedy zděděný) nebo zda promarní majetek, kterého nabyt sám svým přičiněním. Je to závažný rozdíl – anebo „promarnění“ majetku je vždycky chybné, vadné, samo upadlé a k upadlosti vedoucí? Je zděděný majetek nějak „závažnější“ než majetek, získaný vlastním přičiněním?

(Písek, 080507-1.)